

Изгледаха се поразени. Калоян искаше вино! Никога до тогава той не ~~беше~~ ^{беше} ~~сам~~ ^{мил} сам... Донесоха му крондилче бял пелин и купа. Положиха ги боязливо на масата и понеже той нищо не ~~им~~ каза, тихичко се измъкнаха навън.

С треперящи пръсти Калоян улови купата, напълни я догоре и я изпи наведнаж.

После втора, трета...

Някаква топла дрямка натисна клепачите му. Тялото му се отпусна, през ума му смътно се мяркаха странни мисли, главата му натежа. Парливата болка дълбаеше сърцето му със жестоко острие и разливаше по жилите му никакво безумно желание за смърт и унищожение...

А лицето на мъртвия рицар бе така спокойно, така ведро... Само невинност можеше да разсипе по онова високо бледо чело такава неземно лъчезарие...

Калоян изхлипа, блисна купата, която се разля по масата, и захлу^впи глава върху скръстените си ръце.

Грехът притисна с каменна длан тила му и го прикова към неумолимата му съдба.

Да разкъса душата си с празни жалби и никога да не намери утеха...

Глава XXX

Пожарищата на Филиповград оде димяха... Двете крепостни стени, които обикаляха южните тепета, бяха изравнени със земята. Само яките каменни основи на бойниците на главната и най-голяма кула, която се издигаше върху средното тепе, стърчаха оголени и страшни, между развалините на изгорения град.

Алексей Аспиета бе обесен. Архиепископът посякоха насред града. Всички знатни ромей бяха изгорени на клада. На други от-